

Desa Muck

BLAZNO RESNO SLAVNI

Režija: Katja Pegan
Dramaturgija: Marinka Poštrak
Lektura: Barbara Rogelj
Scenografija: Damijan Cavazza
Kostumografija: Ana Matijević
Glasba: Mirko Vuksanović

IGRAJO

Hijacint: Peter Zobec
Hijacint v mladih letih: Igor Štamulak
Grega Kovačič: Žiga Udir/Andrej Zalesjak
Mama: Desa Muck
Veronika: Vesna Slapar
Toni Ferderber: Pavel Rakovec
Kokoroko: Tine Oman
Karla: Darja Reichman
Marta: Vesna Jevnikar
Novinar: Igor Štamulak
Filmska ekipa: Robert Kavčič, Ciril Roblek,
Janez Plevnik in Bojana Fornazarič

Premiera: 12. septembra 2006

Inspicent in rekviziter Ciril Roblek Šepetalka Sonja Fojkar
Lučni mojster Drago Cerkovnik Tonski mojster Marko Koren
Garderoberka Bojana Fornazarič Odrski tehniki Janez Plavnik,
Robert Rajgelj, Simon Markelj in Jošt Cvikl

Desa Muck leta 1972, ko je spoznala Petra Zobca

Desa Muck

PETER ZOBEC IN JAZ

Ta naslov bi svojim spominom lahko nadel vsak, ki se je v zadnjih desetletjih kakorkoli ukvarjal s filmom. Od velikih zvezd jugoslovanskega filma do vaječkov, ki so vlekli kable in kasneje postali pomembna imena, če se kajpada niso zapili. Bilo je nemogoče, da ne bi naleteli nanj. On tako rekoč spada k splošni izobrazbi. Pravzaprav bi vsak človek moral imeti svojega Petra Zobca, za svoj normalni razvoj.

Prvič sem naletela nanj, ko sem imela kakih petnajst, šestnajst let. Razganjalo me je od ambicij in sanjarij. Ne bom zanikala, da sem bila preračunljiva in manipulativna oseba, premočrtno usmerjena v preživetje, hkrati pa polna kompleksov, negotovosti in tudi notorično lena. Bil je dan pred silvestrovim, Ljubljana je intenzivno živela svoje gostilniško življenje, in midva s prijateljem, ki je imel prav tako kot jaz polno glavo fantazij o svetovni slavi, po možnosti filmski, pa tudi vsaka druga bi prišla prav, sva čekirala lokale v centru, če bi se našel kdo, ki bi že od daleč opazil najino izjemnost in naju odpeljal ven iz najinega dokaj bednega vsakdana.

Za tisto noč so se nama uresničile sanje, ko naju je dejansko v gneči kafiča poleg ljubljanske AGRFT opazil Peter Zobec, naju povabil na pijačo in se silno navduševal nad nama. S taksijem naju je peljal v hotel Bellevue na večerjo, nato pa še na Bled, v hotel Toplice, kjer sem prvič v življenju pila takrat zelo modno pijačo gin fizz. Toda najbolj sem bila omamljena od imen, ki so se mu vsipala iz ust: Milena Zupančič, Milena Dravić, Bata Živojinović, Slavko Štimac ... Vsi, ki sem jih častila, so se dejansko trepljali in bili z njim na ti. Pripovedoval je zgodbe iz filmskega življenja, pripovedoval je o srečanjih z znanimi pisatelji, bila sem skoraj mrtva od sreče, ker mi je uspelo spoznati tako znamenitega človeka. Do Hollywooda se je zdel le še majcen korak. Spominjam se še tega, da sem imela v hipijevski bisagi ves čas svojega majhnega belega psička po imenu Tonček, ki je tu in tam presunljivo zacvilil.

Ko smo se vrnili v Ljubljano, me je iz samozavestnega prepričanja, da se s Petrom zdaj ne bomo ločili nikoli več v življenju, treščilo na trdna tla njegovo dokaj suhoparno slovo. "Okej, mladička, lušno smo se zabavali, zdaj pa domov. Mogoče se še kdaj srečamo." Ali nekaj takega. S prijateljem sva poparjeno obstala na vogalu Miklošičeve. Nič ni bilo rečeno: "Pridita jutri na Viba film, čaka vaju glavna vloga ..." Nič. Čudovitih sanj je bilo v trenutku konec. Sama sem celo zajokala.

Potem je minilo, ne vem, za datume sem bolj kilava, kakih enajst let, preden sem spet srečala Petra Zobca. Bila sem v službi v vrtcu, vse svoje proste trenutke pa sem preživljala v Šumiju in si štela v veliko čast, da sem bila del tamkajšnje družbe in se za šankom videvala z Milanom

Jesihom, Milanom Klečom, Blažem Ogorevcem, pokojnim Juretom Detelo in ostalimi šumijevci. Takratni inventar je bil tudi žal že pokojni pesnik Vojin Kovač Chubby, legenda, ki je bil Petrov prijatelj in tudi moj. Povedal mi je, da za novo slovensko nadaljevanko iščejo igralko bolj okrogle sorte, in ker je bila tedaj edina bolj sočna oseba med igralkami Marjeta Gregorač, vloga pa je bila zanjo premajhna, je Chubby Petru predlagal mene. Sama sem medtem sanje o filmski in kakršnikoli slavi že davno pokopala. Zadostovalo mi je, da popivam s slavnimi pesniki, da imam redno službo in da se še malo pozabavam, dokler ne srečam uspešnega obrtnika in se varno pospravim v kakšno kockasto predmestno hišo. In tako bi se najbrž tudi končalo, če mi ne bi življenje spet podtaknilo Petra Zobca.

Chubby me je zvlekel na televizijo na pogovor z režiserjem Božem Šprajcem in njegovim asistentom Petrom. Nisem šla rada, bilo mi je nerodno, zdelo se mi je, da delam čisto proti sebi, ampak Chubbyju je bilo težko ugovarjati, bil je bolj vzkipljive narave. Na moje veliko presenečenje sem dobila vlogo. Potem se je zame začela nočna mora. Vse moje igralske izkušnje pred tem sestojijo iz obiskovanja igralskega krožka v Pionirskem krožku eno šolsko leto in dveh let nastopanja v Šentjakobskem gledališču pri osemnajstih. Potem pa deset let nič. Imela pa naj bi dialog in erotično sceno s takrat vrhovno zvezdo Ivom Banom.

Ne bom pozabila posedanja v maski pred svojim prvim kadrom, bila sem kot kup drhteče skute, v glavi pa samo ena sama vročična želja: "Ko bi bil vsaj potres ..." Potem sem se mrtvoudna in gluhonema znašla pred kamero in se odločala, ali naj bruhnem ali kar omedlim. Potem sem zaznala Petrove

oči, tam nekje zadaj za kamero. Njegov pogled je bil poln zaupanja, celo ponosa, in zrl je vame z blagodejno močjo, nekako ljubeče. In potem so bile nenadoma tam samo še njegove oči in šele čez nekaj časa sem dojela, da je tam tudi moj glas, ki govori tekst, in je moje telo, ki se giblje po navodilih režiserja, in potem je bilo, kot bi spustil ribo v vodo. S tistim trenutkom sem bila iniciirana s kamero in sem postala igralka, bolj ali manj za vedno. Vmes kajpada tudi nisem bila. Imela sem celo obdobja, ko sem se kot igralka silno neudobno počutila in si govorila, da v tej obliki nimam kaj iskati.

To pa ni bila edina iniciacija, v katero me je popeljal Peter Zobec. Druga je bila literatura. Čeprav sem bila od nekdanj notorična bralka, sem od njega izvedela ogromno o knjigah in vzpostavila nov, bolj ozaveščen način branja. Prek njega sem spoznala Polono Sepe in skupaj z njo napisala prvi scenarij. Ob njem sem spoznala veliko ljudi, ki so bili pomembni za moje življenje in kasnejše delo. Od njega sem izvedela ogromno o filmu, o ljudeh, o življenju in o sebi. Leta najinega druženja, ki so sledila, nikakor niso bila lagodna in dolgočasna. Bila so dramatična, huronsko zabavna, tudi tesnobna, in v času, ko sva se družila, mi je življenje na stežaj odpiralo mnoga nova vrata ter zapiralo stara. Ker sem začela precej snemati, tudi na območju bivše Jugoslavije (seveda zaradi Petrovih intervencij), sem imela v službi precej težav. Postala sem neresna, izostajala sem ... in grozilo mi je, da bom letela iz službe. Po neki takšni situaciji sem se vsa sesuta od moralnega mačka in trdno prepričana, da sem do konca zavozila svoje življenje, zatekla k Petru. Tri dni sem ždela v njegovem stanovanju, kjer me je pridno nalival s čajem in mi pripovedoval razne sramotne situacije iz svojega življenja, iz katerih je prišel kot zmagovalec. Naučil me je, da ne smem

nikoli obupati in da vedno obstajajo popravni izpiti. Tako sem šla, samozavestno dala odpoved in od tedaj delam kot svobodnjak. Čeprav mi je bilo pogosto težko, mi ni žal.

Najino prijateljstvo je preživelo marsikaj. Predvsem njegovo in moje kronično nezaupanje v to, da naju ima kdo lahko zares rad, kar pri Petru sproža slikovita odhajanja, pri meni pa zatekanje v temačne brloge. Najine poti so se pogosto razhajale. Peter je šel delat v tujino, jaz sem rojevala in počela druge reči. Pa sva se spet našla ob delu na tej predstavi. In se bova v tem in naslednjih življenjih. V to globoko verjamem. Kajti ne jaz in ne nihče drug ne bi obstajal, če ne bi na svojih poteh srečevali ljudi, ki nas zagledajo, ki vidijo v nas tisto, zaradi česar smo dragoceni. Zdaj vem, da je Peter to videl tisto davno noč pred silvestrovim, ko sem zatavala v kafič v silni potrebi po tem, da bi postala vidna. On me je videl in počakal, da je dozorel čas in me je lahko začel učiti. In to je lastnost vseh najboljših učiteljev.

**Peter Zobec na festivalu Kratkega filma v Oberhausnu
v sedemdesetih letih, ko je spoznal Deso Muck**

Foto: zasebni arhiv P. Zobca

Peter Zobec

SPOMINČICE ZA DESO

Ne vem, kako je v drugih poklicih, v naših (filmsko-gledaliških) je značilno, da se zaletavamo. Pri tem mislim, da se zaletimo v ta ali oni lokal in si nekaj časa domišljamo, da si brez tega prostorčka, prostora ali pa tudi razkošne dvorane (odvisno od njegove kvadrature) ne moremo predstavljati našega vsakdana. Po nekem času ga brez vsakršnega razloga zapustimo in se preselimo v nov bivač, ki ga razglasimo za svoj novi paradizični azil. In tako v nedogled.

Sredi sedemdesetih, ki jih takratni uspešneži dandanes razglašajo za svinčene, smo se kar precej časa zaletavali v barček v pasaži Mestnega gledališča ljubljanskega, kjer sem srečal lepooko deklico v spremstvu vrstnika, s katerima sem se zapletel v pogovor, ki se je kljub njunemu najstništvu začel plesti v bogato in barvito življenjsko tapiserijo. Še posebej me je navdušilo, ker se nista ozirala na mnenja njunega dvajset let starejšega sogovornika ter vneto in zrelo zagovarjala svoja stališča. Ko smo "rešili" že vse probleme hipijanskih dilem in

se poklonili takrat oboževanemu pisatelju Hermanu Hesseju, sem ju, brez imena, povabil na večerjo. Predstavila sta se mi: Desa in Drago.

Po razkošni večerji, ki sem jo bogatil z dobrim vinom (mladca sta bila nekoliko skromnejša), sem predlagal, da zamenjamo prizorišče. Kar tako smo se odpeljali še na Bled, po vrnitvi pa sem se začel vrtinčiti v izmišljije, ki se jih danes z nasmehom rad spominjam. Brez vsakršnega razloga sem si zaželel samote (verjetno igrane) in z gestami patetičnega igralca mladima, ki sta me gledala kot nenadejano strašilo, najavil, da odhajam ... Kar sem tudi storil – z velikim O.

Ko sem si čez dan ali dva zbistril glavo, sem začutil, da imam novo prijateljico. Kako? Saj sem bil že dolgo prepričan, da se prijateljska zlitja med dvema dolgo kujejo. Nisem je poiskal, pa tudi ne pozabil. Vrstnega reda najinih srečanj – radosti, ko sva skupaj vriskala, in žalosti, ki sva jih skupaj prebolevala – pa si ne morem priklicati iz spomina.

Med najinim prvim in drugim srečanjem se je menda poročila in ločila, v katere šole je hodila, v katerih vrtcih je z vso nežnostjo (v to sem globoko prepričan) razveseljevala otroke, ne vem ničesar. Tiste čase sem bil zelo malo v Ljubljani, križaril sem po filmskem svetu po dolgem in počez, a sem se večkrat spomnil nanjo in ji po zraku pošiljal pozdrave od vsepovsod. Vedel sem le, da si je želela postati igralka in po nekem svojem, dokaj zanesljivem občutku sem bil prepričan, da je nadarjena za ta poklic. Do takrat za to nisem storil nič, vse do nekega trenutka, ko sem kot sodelavec Boža Šprajca (v žal pozabljeni televizijski seriji Ante) z njim pripravil igralško zasedbo.

Predstavil sem jo kolegu Šprajcu, ki jo je navdušeno spre-

jel. Vloga je bila igralsko mikavna, a le nekoliko žensko izzi-valna. Desa je sicer snemalno knjigo prebrala, toda filmsko še neizkušena si ni znala do potankosti predstavljati svoje upodobitve pred filmsko kamero, jaz pa sem si očital, ker sem ji ponudil vlogo, ne da bi začutil njeno preobčutljivost, zato sem se potrudil, da bi ji čim bolj stal ob strani in ji tudi s pri-jateljskimi nasveti pomagal pri njenem vstopu v očarljivi, toda poblazneli filmski svet.

Od takrat sva se večkrat videvala, toda kljub temu je bilo najino prijateljstvo nenavadno. Bilo je valovito. Trdna vez se nikoli ni prekinjala, bili so meseci, ko sva se videvala vsak dan, bili so meseci, ko se sploh nisva videvala, pol leta sva se pogovarjala le po telefonu, a polno sva doživljala drug druge-ga, četudi drug o drugem trenutno nisva nič vedela. Predstavljal sem ji svoje prijatelje in znance, ona mi je pred-stavljala svoje, vsak po svoje sva se zaljubljala v Rusijo in v njej, si izmenjavala radosti in bolečine, po najstniško trosila zmedo med ljudi in navihano čakala njen nenevarni, a komedijsko popopran razplet.

V obdobjih, ko sva bila veliko skupaj, sem z znanci in pri-jatelji hodil k njej na obisk, saj so bila vrata njenega bivališča vedno odprta za prijazne ljudi (med katere se je včasih vrinil tudi kak nezaželeni zoprnež). Sleherni vdor na svoj teritorij je znala prilagoditi značaju in trenutnim gostovim muham in že-ljam, tako da so se v istem dekorju menjavali prizori iz intelektualnega salona, kjer so se kresale in ostrile zanimive misli, s prizori najstniških navihanostih in telefonskih klicov, ki bi jim Ionesco lahko zavidal, in tudi z vzdušjem mediteran-skih tratorij. Znala je biti Gertruda Stein, Pika Nogavička in Krčmarica Mirandolina. Pa še kaj!

Vmes se je poročila s prijateljem Makom, ki me je davno tega – potem ko sem na začetku filmske poti, ker vse ni bilo prav tako, kot sem si predstavljal, "za vedno" odšel v Nemčijo v drug poklic – povabil nazaj, in šele tedaj sem filmu dal večno zaobljubo.

Ko me je val najinega prijateljstva odpljusnil k njej skoraj vsak dan, je na mojo pleteno torbo vedno sedel mucek, ki je komaj shodil. Desa se je odločila, da mi ga bo podarila za rojstni dan. Bilo je oktobra, jaz pa sem rojen na sveti večer! In tako smo se v pozni noči v Mikličevem domicilu (opomba za mlajše: Klub Društva slovenskih pisateljev) odločila, da ne bova čakala do decembra. Odpeljala sva se ponj, vzel sem ga v naročje in ubogo tresočo živalico pripeljal domov. Bilo je zgodnje jutro po prečuti noči: čas za teatralnost – tako da sem ga z vso pompoznostjo podaril mami. Dobil je ime po svojem nekdanjem predhodniku: Mičo! Zvesti sopotnik in pomlajevalec moje mame v njenem devetem desetletju. In najbolj znan muc v slovenskem filmskem svetu. Če so me nepričakovano poklicali na snemanje in nisem imel varstva zanj, so kolegi snemalni plan prilagodili njegovi mačji visokosti, Desinemu Miču! Tudi midva z Deso sva ga omenjala, ko sem bil njen in Mariov Božiček v televizijski oddaji.

Nekega dne, ko se dolgo nisva videvala, je poštar prinesel darilo. Knjigo. Blazno resno slavni! S pripisom: "Posvetilo je v knjigi – Desa ..."

Začel sem brati in vse bolj mi je bil znan Hijacint. Pa tudi izjemne risbe Igorja Ribiča so me spominjale na nekoga. A ja? To je torej posvetilo! Spomnil sem se, da mi je Polona pravila, da je Desa v reviji za otroke objavila filmske spomine in da v njih nastopam tudi jaz z imenom Dišeče rože! Je to to?

Ko sem knjigo prebral, sem šele na drugi strani zagledal posvetilo: Petru Zobcu in vsem dobrim učiteljem. (Dolg premor ...)

Desa se je spomnila svojega filmskega začetka.

Poklicali so me na tiskovno konferenco. Ko so me začeli spraševati, kako sem sprejel knjigo in posvetilo, sem jim povedal, da mi je žal, da Desa ni opisala, kako je tudi fantič velikokrat stal ob strani Hijacintu.

Čas pa migota po svoje. Ko me je Desa povabila na prvo vajo v Kranj, sem začutil, da sva ga vsaj za hip premagala.

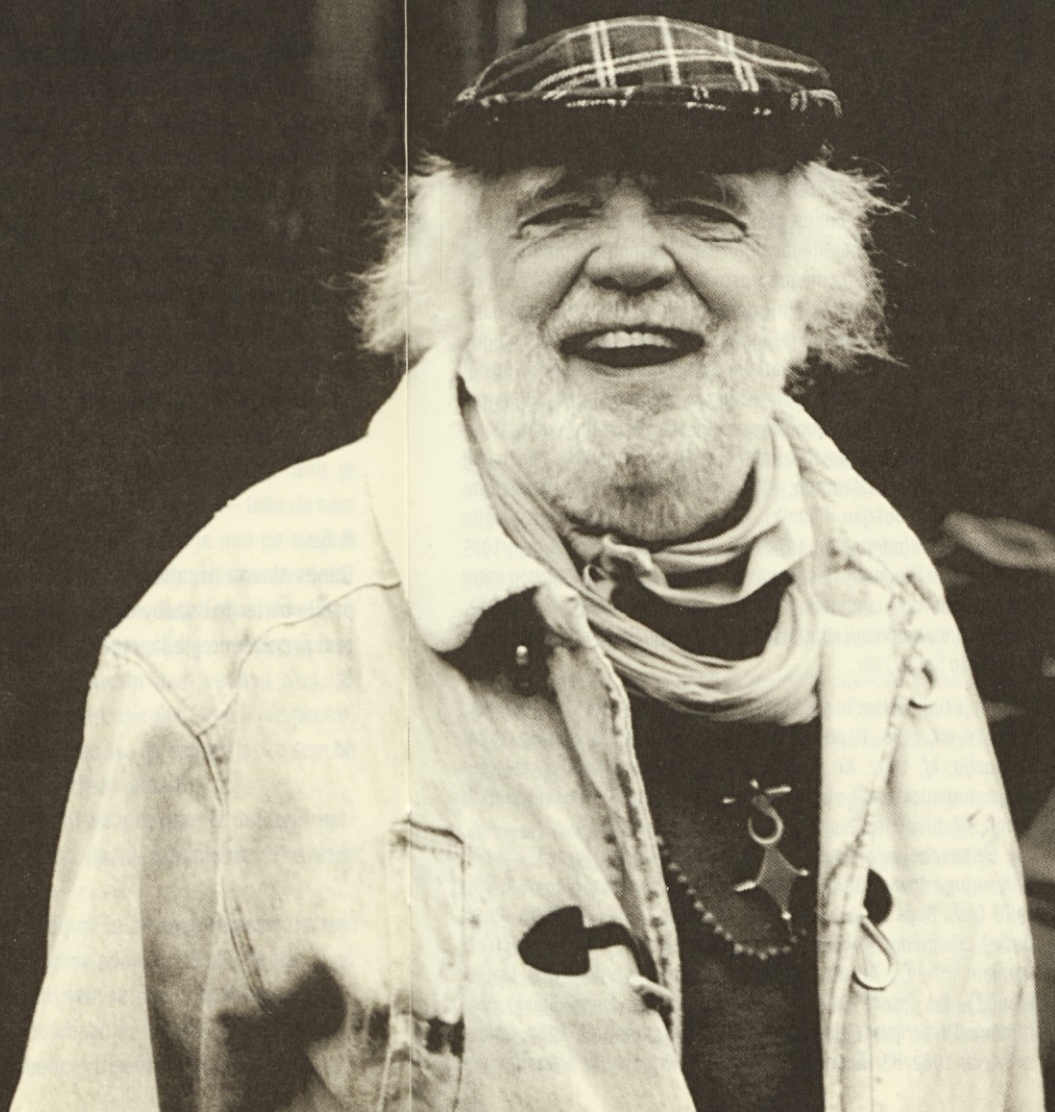
Zdaj (6. julija 2006) je s svojimi tremi deklicami na Rodosu. Lepo se imejte, punce!

P. S.:

Danes slavna in povsod iskana umetnica bo zame še vedno ostala bister in radoživ deklič, ki ostro in pronicljivo, a včasih tudi preplašeno gleda v ta svet.

Peter Zobec

Foto: zasebni arhiv P. Zobca

KRATKA PREDSTAVITEV DEL VSESTRANSKEGA USTVARJALCA PETRA ZOBCA

Bibliografija legendarnega Petra Zobca je preobširna za tale skromni gledališki list. Njegova dolžina in raznolikost področij, na katerih je sodeloval, sta me preprosto osupnili. Pričata pa o tem, da je Peter Zobec vse svoje življenje posvetil filmu, pisanju in prevajanju ter seveda tudi uživanju v delu in pri delu, ki je spremljalo njegovo vsestransko in bogato ustvarjalno pot. Živa legenda pa je postal predvsem po svojih asistencah režije ter režijah "masovk" v najrazličnejših slovenskih in jugoslovanskih celovečernih filmih. Naj z dolgega seznama njegovih asistenc režije izpostavim samo nekaj najodmevnejših: *Maškarada*, 1970 (rež. Boštjan Hladnik), *Ko pride lev*, 1972 (rež. Boštjan Hladnik), *Let mrtve ptice*, 1972 (rež. Živojin Pavlović), *Pomladni veter*, 1974 (rež. Rajko Ranfl), *Bele trave*, 1975 (rež. Boštjan Hladnik), *To so gadi*, 1977 (rež. Jože Bevc), *Draga moja Iza*, 1978 (Vojko Duletič), *Iskanja*, 1997 (rež. Matjaž Klopčič), *Nasvidenje v naslednji vojni*, 1980 (rež. Živojin Pavlović), *Felix*, 1995 (rež. Božo Šprajc) idr.

Bil je tudi režiser in scenarist (*Lan, kif*, 1978, *Kres, kif*, 1984/85, *Arija*, TV-kif, 1988, *TV portret Antona Dermote*, 1988, *Igralka*, 1984, *Operacija, kf*, 1992, *Ko flavta utihne*, 2000 idr.), igralec, asistent režije, organizator ali oboje v slovenskih in jugoslovanskih kratkih filmih, TV-filmih in TV-serijah.

Še posebej je zaslovel kot režiser množičnih prizorov v slovenskih in jugoslovanskih celovečernih filmih (*Ljubezni Blanke Kolak*, 1986 (rež. Boris Jurjaševič), *Veter v mreži*, 1989 (rež. Filip Robar Dorin), *Carmen*, 1994 (rež. Metod Pevec), *Stereotip*, 1996 (rež. Damjan Kozole), *Triptih Agate Schwarzkobler*, 1986 (rež. Matjaž Klopčič), *Dr. France Prešeren*, 1999/2000 (rež. Franci Slak)), TV-filmih in TV-serijah (*Geniji in genijalci*, 1978, *Jonov let*, 1980, *Oblaki so rdeči*, 1982/83, *Gorenčev vrag*, 1984, *Pripovedke iz medenega*

cvetličnjaka, 1988/89, *Črna orhideja*, 1989, *Primer Feliks Langus*, 1990, *Predsednik*, 1992, *Junaki petega razreda*, 1994 itd.

Obširno je tudi njegovo sodelovanje v mednarodnih filmskih projektih. Kot predstavnik jugoslovanske in slovenske režije je sodeloval v številnih koprodukcijskih celovečernih filmih, TV-filmih in TV-serijah, katerih režijo so med drugim podpisali tudi Sam Packinpah, Gary Trevis, Arthur Marx, Wolfgang Petersen, Christian Kuehn, Denis Tanović ...

Peter Zobec se je uveljavil tudi kot publicist, esejist, predavatelj, avtor radijskih iger in priredb radijskih iger, asistent in korežiser gledaliških predstav ter kot prevajalec. Med letoma 1954 in 1965 je kontinuirano prevajal slovensko literaturo v srbohrvaščino, prevode pa objavljajl na Radiu Beograd, v srbskih literarnih revijah ter v dnevnih časopisih. Prevedel je tudi okoli trideset celovečernih TV-dram in TV-nadaljevanj. Prevajal pa je tudi literaturo iz nemščine in angleščine v slovenščino.

V sezoni 1961/62 je bil propagandist na Viba filmu, v letih 1962/63 avtor in voditelj filmskih oddaj na TV Ljubljana ter pobudnik, redaktor in dramaturg radijske oddaje *Jour fixe* v Kinoteki, leta 1967 pa avtor razstave Slovenski filmski plakat v Auslands institutu v Dortmundu.

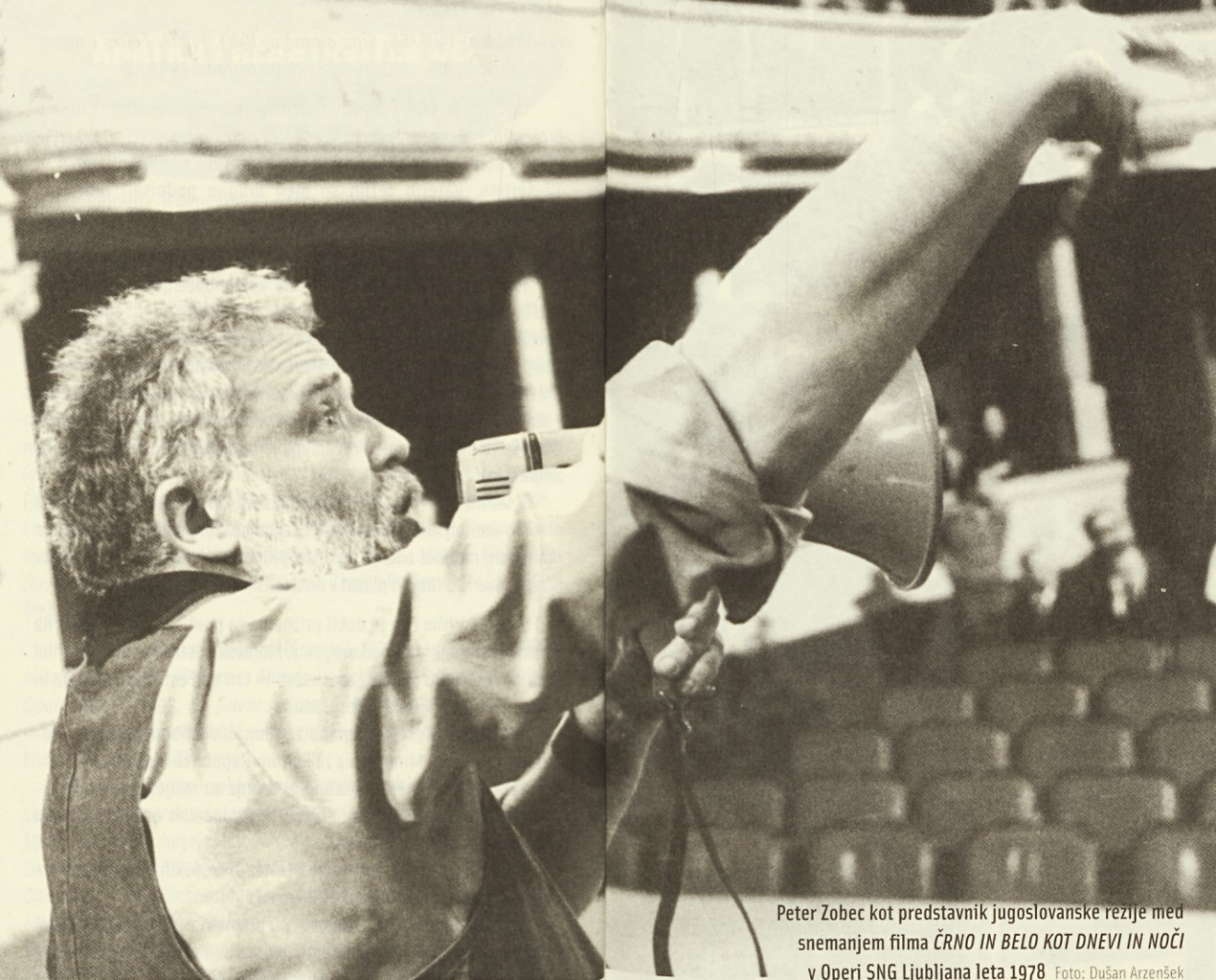
Za kratki film *Lan* je dobil priznanje za poetičen filmski izraz na Svetovnem kongresu pedagogov v Moravski Ostravi, za kratki film *Kres* pa leta 1986 nagradi za kamero in ton na Festivalu kratkega in dokumentarnega filma v Beogradu.

Leta 1994 je prejel nagrado za filmsko zgodbo *Poletje* na anonimnem natečaju Ministrstva za kulturo Republike Slovenije.

Leta 2000 je prejel posebno priznanje za režijo množičnih prizorov v celovečernih filmih *Mokuš* in *Nepopisan list* na Festivalu slovenskega filma v Portorožu.

Leta 2005 je prejel priznanje Društva slovenskih filmskih ustvarjalcev za dragocen prispevek k slovenski kulturi.

14. septembra 2006 – dva dni po premieri *Blazno resno slavnih* – bo prejel nagrado Metoda Badjure za življenjsko delo, katere se skupaj z njim veselimo in mu seveda ČESTITAMO.

Peter Zobec kot predstavnik jugoslovanske režije med snemanjem filma *ČRNO IN BELO KOT DNEVI IN NOČI* v Operi SNG Ljubljana leta 1978 Foto: Dušan Arzenšek

Peter Zobec kot predstavnik jugoslovanske režije med snemanjem filma *ČRNO IN BELO KOT DNEVI IN NOČI* (režiser Wolfgang Peterson) leta 1978 v Operi SNG Ljubljani.

Na fotografiji: Wolfgang Peterson, Peter Zobec, Ljuba Tadić in Bruno Ganz

Foto: Dušan Arzenšek

Na fotografiji: Ljuba Tadić, Wolfgang Peterson, Peter Zobec in Bruno Ganz

Foto: Dušan Arzenšek

Prizori s priprav na snemanje filma Krvava njiva

Vesna Jevnikar, Darja Reichman

Vesna Jevnikar, Darja Reichman, Igor Štamulak

Vesna Jevnikar, Vesna Slapar, Desa Muck

Vesna Jevnikar, Vesna Slapar,
Desa Muck, Andrej Zalesjak

Vesna Slapar, Vesna Jevnikar, Desa Muck, Andrej Zalesjak

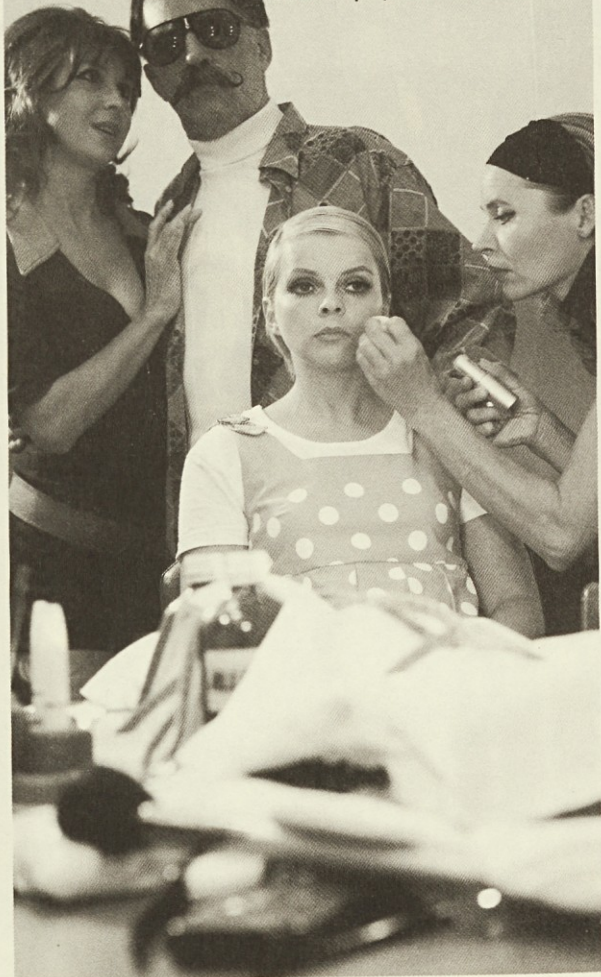
Igor Štamulak, Darja Reichman,
Vesna Jevnikar

Pavel Rakovec, Tine Oman,
Vesna Jevnikar

Darja Reichman, Pavel Rakovec,
Vesna Slapar, Vesna Jevnikar

NAGRADA NA MEDNARODNEM FESTIVALU "ZLATI LEV" V UMAGU

Prešernovo gledališče Kranj je
na 7. mednarodnem festivalu komornega gledališča "Zlati lev",
ki se je v Umagu odvijal od 7. do 16. julija 2006,
za predstavo DRAME PRINCES
Elfriede Jelinek v režiji Ivica Buljana
v kategoriji štirih enakovrednih nagrad
prejelo nagrado za najboljšo predstavo v celoti.

Žirija je v obrazložitvi zapisala:

S popolno skladnostjo, soigro in interakcijo vseh elementov predstave – dramaturgije, režije, glasbe, koreografije, likovnosti in nadvse briljantne igre igralcev, ki so usklajevali ali poenostavljali, razbirali ali sugerirali različne pomene gostega in večkrat neprehodnega dramskega pisanja in tkanja Elfriede Jelinek, je ustvarjen izjemno razburljiv in uspešen prevod njenega teksta v osebni in komunikativen gledališki jezik in močna predstava visokega umetniškega dometa.

Javni zavod Prešernovo gledališče Kranj

Glavni trg 6, Kranj

www.pgk.si / **pgk@pgk.si**

Tajništvo 04 / 280 49 00 / Faks 04 / 280 49 10

Blagajna 04 / 20 10 200; **blagajna@pgk.si**

Direktor **Borut Veselko**

04 / 280 49 12; **borut.veselko@pgk.si**

Vodja umetniškega oddelka in dramaturginja **Marinka Postrak**

04 / 280 49 16; **marinka.postrak@pgk.si**

Marketing in odnosi z javnostjo **Mirjam Drnovšček**

04 / 280 49 18; **mirjam.drnovscek@pgk.si**

Koordinator programa **Robert Kavčič**

04 / 280 49 13; **robert.kavcic@pgk.si**

Računovodkinja **Darka Mihelič**

Tajnica **Gaja Kryštufek**

Garderoberka **Bojana Fornazarič**

Frizer in masker **Matej Pajntar**

Lučni mojster **Drago Cerkovnik**

Inspicienta in rekviziterja **Ciril Roblek** in **Bojan Hudernik**

Odrski tehniki **Simon Markelj**, **Janez Plevnik** in **Robert Rajgelj**

Čistilki **Asima Avdič** in **Stojka Velova**

IGRALSKI ANSAMBEL

Vesna Jevnikar, **Branko Jordan**, **Peter Musevski**, **Tine Oman**,

Vesna Pernarčič - Žunič, **Pavel Rakovec**, **Darja Reichman**,

Vesna Slapar, **Igor Štamulak** in **Matjaž Višnar**

URNIK BLAGAJNE

od ponedeljka do petka od 10.00 do 12.00,

ob sobotah od 9.00 do 10.30 ter uro pred začetkom predstav

Gledališki list javnega zavoda Prešernovo gledališče Kranj

Sezona 2006/2007 / Št. 2

Odgovorni urednik **Borut Veselko** / Urednica **Marinka Postrak** /

Lektorica **Barbara Rogelj** / Oblikovalka **Tanja Radež** /

Fotograf **Damjan Švarc** / Priprava **Alten** /

Tisk Tiskarna **Žnidarič**

PREŠERNOVO GLEDALIŠČE
KRANJ

SEZONA 2006/2007